

ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

« . . . σὰ νὰ μὴν εἶχαν ποτέ γνῶριστεῖ »

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Στὸ δρόμο ἀπαντηθήκανε
καὶ προσπεράσαν
καὶ δὲν χαιρετιστήκανε
κι' οὔτε γελάσαν
σὰν πὺ θὰ ἔπρεπε — ἴσως —
στὴ γνῶριμά τους τὴν παλιά.
Ἐνα λεπτὸ μειδίαμα
ἐν' ἑλαφρὸ χαμόγελο
ταίριαζε στὴν περίσταση
σὰν κάτι τὸ εὐγενικὸ καὶ τὸ πολιτισμένο.
Μ' αὐτοί, πὺ ὑπῆρξαν κάποτες
πειότερο ἀπ' ἀπλοὶ γνωστοὶ
καὶ πειὸ στενοὶ ἀπὸ φίλοι
τὸ νοιώθουν τώρα ἄπρεπο
καὶ σὰν φριχτὴ βρисиὰ
στὴ μνήμη τοῦ ἔρωτά τους
ἐτοῦτο τὸ φτηνὸ μειδίαμα
πὺ μοιάζει
μὲ ἔλεος ἀσήμαντο
πρὸς ξεπεσμένον ἄρχοντα
καὶ μ' ἐπιτύμβιο ρηχὸ
στὸν τάφο ἐνὸς πολεμιστῆ
πὺ ὄλο τὸ αἷμα χύνοντας στὴ μάχη
μὲ πᾶσα δόξαν ἔπεσεν ἐκεῖ
καὶ μὲ τιμῆ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ